

# HỒI THỨ BỐN MƯỜI CHÍN

## TRĂM HOA BAY MÚA TRONG LY HỒN CỐC

Tô Báo Văn mỉm cười gật đầu, rút thanh bảo kiếm đeo ở sau lưng ra, liền có tiếng kêu như long ngâm và có ánh sáng làm loé mắt mọi người, rồi y phi thân lên võ đài.

Độc Cô Sách đã lãnh giáo cái trò cực dâm dăng của Giáp Cốc Diệu rồi, thấy y lại tặng thanh bảo kiếm cho Tô Báo Văn như vậy, biết ngay đôi nam nữ hung tà này thể nào cũng đã có sự ám muội với nhau.

Giáp Cốc Diệu đỡ lấy thanh bảo kiếm, vừa cười vừa hỏi Mộ Dung Băng rằng:

-Ba trận đấu của chúng ta, người muốn đấu bằng cách nào?

Ngẫm nghĩ giây lát, Mộ Dung Băng nhìn Bách Hoa công chúa, rồi thủng thảng đáp:

-Trong võ lâm có rất nhiều môn phái, môn phái nào cũng có sở trường riêng của họ, nhưng dù sao cũng không tránh khỏi khổ luyện Huyền công để bổ sung túc nội lực làm căn bản, nên ta muốn ba trận đó thế nào cũng phải có một trận Huyền công nội lực trước. Còn hai trận nữa thì mỗi bên tự đề nghị một lối đấu. Chẳng hay người cho như thế có công bằng không?

Giáp Cốc Diệu gật đầu, vừa cười vừa đáp:

-Người nói như vậy công bằng, bỏ công chúa đề nghị đấu một trận ám khí.

Mộ Dung Băng tiếp lời ngay:

-Bỏ cô nương đề nghị đấu chưởng pháp.

Đôi bên quyết định xong, lấy con bò cạp ngọc xanh với bảo kiếm Thanh Bình để làm vật đánh cuộc. Nếu trong ba trận, ai thắng hai, là người ấy sẽ được lấy hết hai vật đó. Hai người để hai vật báu ở trên đài, rồi chuẩn bị ra tay bắt đầu đấu.

Vì Độc Cô Sách biết Giáp Cốc Diệu có môn mũi tên nhỏ màu tía rất lợi hại, chàng khẽ hỏi Tạ Dật Tư rằng:

-Biểu tủy, ám khí của Giáp Cốc Diệu có chất độc rất mạnh, không hiểu Băng muội sẽ dùng ám khí gì để đối phó?

Dật Tư mỉm cười đáp:

-Băng muội sở trường nhất là ba mươi sáu lưỡi dao Tu La, là một môn ám khí rất thần diệu, hễ ném trúng kẻ địch, chỉ thấy máu một chút là phong hầu chết tốt ngay. Nhưng ngày thường Băng muội rất ít đem ra sử dụng. Về môn ám khí, tôi dám chắc Băng muội không đến nỗi kém Giáp Cốc Diệu đâu. Sách đệ cứ yên tâm.

Độc Cô Sách cau mày lại hỏi:

-Còn có một việc kỳ lạ, lần trước tiểu đệ đã thể nghiệm rồi. Hình như Giáp Cốc Diệu rất sợ trường về các thứ Mê Thần Diệu Âm, sao ngày hôm nay y thị không sử dụng môn đó mà lại đòi so tài về môn ám khí như thế?

Dật Tư chưa kịp trả lời thì Phạm Long Sinh ngồi cạnh đó đã lớn tiếng cười và xen lời nói:

-Người ta vẫn thường nói:"Gặp người nào trao của ấy". Có lẽ Giáp Cốc Diệu đã thấu hiểu bí quyết ấy. Lần trước y thị gặp người trẻ tuổi đẹp trai và phong lưu như lão đệ thì tất nhiên giở cái trò Mê Hồn Diệu Âm, khiến đối thủ phải xiêu hồn lạc phách ra đối phó, mới dễ có công hiệu, chứ bây giờ đối thủ của y thị lại là Mộ Dung Băng cô nương, người lạnh như tiền như thế này thì cái trò Mê Hồn Diệu Âm của y thị làm sao mà có công hiệu được cho nên y thị mới dùng môn ám khí có tầm độc để thủ thắng chứ?

Lúc này Độc Cô Sách mới vỡ lẽ:

-Thế ra môn ám khí của Giáp Cốc Diệu lại có tầm cả chưởng khí, thảo nào mà con chim điêu bị bắn trúng một phát chịu không nổi.

Dật Tư vừa cười vừa nói tiếp:

-Y thị ở Miêu Lãnh lâu năm, lúc được rảnh đi sưu tầm các thứ chưởng khí độc rồi luyện thành ám khí, nên chắc ám khí của y thị thể nào cũng thần diệu lắm?Chúng ta phải cẩn thận lược trận cho Băng muội mới được.

Độc Cô Sách nghe nói liền đưa mắt nhìn lên võ đài, thì trận đấu đã bắt đầu.

Thì ra Mộ Dung Băng đặt con bò cạp ngọc xuống dưới đài rồi hỏi Giáp Cốc Diệu:

-Về hai trận đấu chưởng pháp với ám khí, chúng ta cũng phải có hạn định mới được. Bằng không, cứ đấu hết pho này đến pho khác thì biết đến bao giờ mới có thể ngừng tay được?

Giáp Cốc Diệu cau mày lại, suy nghĩ giây lát rồi đáp:

-Chưởng pháp thì lấy trăm hiệp làm hạn chế. ám khí thì hạn chế bằng ba lần ra tay. Đến mức hạn chế mà hai bên vẫn chưa ai thắng thì coi như là huê.

Mộ Dung Băng gật đầu đồng ý nhưng lại trợn ngược đôi lông mày lên hỏi tiếp:

-Bây giờ trận đấu thứ nhất, chúng ta nên đấu môn gì trước?

Phần vì có tuyệt nghệ hơn người, phần thứ hai vì có chút khinh thường Mộ Dung Băng, Giáp Cốc Diệu liền đáp:

-Thiên Nam đại hội này là do anh chị em Hoàn Vũ Cửu Sát tổ chức, bổn công chúa cũng là một trong các vị chủ nhân. Như vậy tất nhiên phải nhường cho khách trước. Vậy trận đấu thứ nhất chúng ta đấu chưởng pháp mà người vừa đề nghị.

Mộ Dung Băng tươi cười, đưa chéo hai tay lên trước ngực tựa như một khoảng núi nghênh thần đợi chờ địch thủ ra tay.

Bách Hoa công chúa đưa mắt liếc nhìn đối phương, cất tiếng cười một cách rất đậm đả:

-Cô em nhỏ này trông tuyệt đẹp, bộ dạng thế này khiến bản công chúa trông thấy cũng phải thương yêu khi nào ta lại nữa...

Y thị chưa nói dứt, thì Mộ Dung Băng đã cười khẩy một tiếng giơ hai tay ngọc phi thân tiến tới trước mặt Giáp Cốc Diêu múa chưởng tấn công tới tấp ngay.

Bách Hoa công chúa là người rất sành sỏi, chỉ thoáng thấy đối phương ra tay đã biết ngay tài ba ra sao rồi, y thị nghĩ thầm:

"Thảo nào Đinh Ngọc Sương bảo ta phải cẩn thận đề phòng chưởng pháp của đối phương. Quả nhiên thế thức của con nhỏ này thần kỳ lắm, ta không nên khinh thường".

Tuy y thị đã giảm bớt thái độ kiêu ngạo rất nhiều nhưng y ý vào công lực hơn người nên vẫn không cần tránh né liền giở thế "Bách Hoa Nộ Phóng" (trăm hoa nổ tung) giơ tay lên chống đỡ.

Trước khi chưa có cuốn Hạ của Ngọc Thi Chân Giải nội công của Mộ Dung Băng đã trên các võ lâm cao thủ rồi, chả thế mà nàng đã làm cho Dương Thúc Độ cũng phải kinh hãi thâm.

Bây giờ nàng đã được cả cuốn hạ và được học hỏi thuộc lòng, tất nhiên công lực của nàng phải mạnh hơn trước nhiều.

Tay ngọc của hai người vừa cách không va đụng nhau thì kết quả lại ngang tài nhau, không ai hơn ai kém hết.

Đó không phải là tại chân khí và nội lực của Bách Hoa công chúa dồi dào hơn người, và cũng không phải là sau khi học hỏi được võ công cuốn Hạ của Ngọc Thi Chân Giải mà công lực của Mộ Dung Băng chưa tinh tiến, mà lại là Mộ Dung Băng có thâm ý. Nàng không muốn để cho người ta biết công lực của mình tinh tiến quá sớm, để chờ đến lúc đấu với Dương Thúc Độ, mới giở một chưởng trấn kinh hoàn vũ ra tấn công.

Vì Mộ Dung Băng bữa nọ bị Dương Thúc Độ xé quần áo của mình ra, định hãm hiếp, nàng cho là sự sỉ nhục nhất trong đời của mình, nên thế nào cũng phải trả thù cho kỳ được mới thôi. Vì thế mà nàng coi việc trả thù tiết hận đó là nhiệm vụ số một. Trái lại việc cướp lại bảo kiếm Thanh Bình này chỉ là thứ yếu.

Vì lẽ trên, mà Giáp Cốc Diêu giơ chưởng lên chống đỡ, nàng vội thâu lại ba thành công lực nên hai bên đấu mới ngang tay.

Chưởng thứ nhất đã ngang tài, hai bên không cần phải thử nhau nữa. Thế rồi cả hai cùng giở những chưởng pháp tinh diệu làm cho quần chúng ngồi xem ở dưới đều ngất ngây như say như mê vậy.

Mộ Dung Băng sử dụng pho "Trục Điện phi Hồng thất thập thức Phân Quang chưởng".

Bách Hoa công chúa thì sử dụng pho "Bách Hoa quyền".

Mộ Dung Băng người như cầu vồng bay lên bay xuống, tưởng như những luồng điện, một tấn công một lui bước hảo thủ của nàng oai thế tuyệt luân, biến hoá rất tinh kỳ.

Còn Giáp Cốc Diệu thì nhảy nhót tránh né, lắc lắc lư lư, thân hình bộ pháp đều như hoa bay nhất là y thị mặc quần áo dán bằng những cánh hoa. Khi quay tít người, những cánh hoa tung lên, người ngồi bên dưới trông nàng như người loã lồ hết. Những cao nhân chính phái ngồi ở dưới đài đều mặt đỏ tai tía, và mắng chửi thâm hoài.

Độc Cô Sách trông thấy Bách Hoa công chúa loã lồ như vậy, không hiểu tại sao không thấy chàng xấu hổ chút nào. Trái lại chàng cứ trở mắt lên nhìn như người thất thần vậy.

Dật Tư thấy thế liền cau mày lại, định lên tiếng hỏi, nhưng không tiện nói.

Phạm Long Sinh là đàn ông, không cần e dè gì hết, nên ông ta cười ha hả hỏi:

-Sao Độc Cô lão đệ lại cứ trở mắt lên ngắm nhìn người của Giáp Cốc Diệu như thế?

Độc Cô Sách nghe nói biết Long Sinh hiểu lầm, nhưng chàng vẫn thấy ngượng đến mặt đỏ bừng, ấp úng đáp:

-Phạm đại ca, đệ... phát hiện người của Giáp Cốc Diệu rất... rất khả nghi.

Long Sinh kêu "ồ" một tiếng, mỉm cười hỏi:

-Lão đệ phát hiện thấy người của y thị có điểm nào khả nghi? Có phải trên người của y thị ngoài những cánh hoa ra thì bên trong không có quần áo gì hết không khác gì loã lồ không?

Độc Cô Sách gật đầu đáp:

-Chỉ vì tiểu đệ thấy người của nàng ta trần truồng như vậy mới khả nghi.

Dật Tư không hiểu, liền xen lời hỏi:

-Biểu đệ nói như thế có ý nghĩa gì? Tôi thật không hiểu tý nào.

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Đấu xong trận chưởng pháp này sẽ đấu đến ám khí nhưng người của nàng ta trần truồng như nhộng thế kia thì ám khí của nàng ta ở đâu?

Long Sinh nghe chàng nói như thế mới tỉnh ngộ liền gật đầu, vừa cười vừa nói tiếp:

-Độc Cô lão đệ nói rất có lý, Giáp Cốc Diệu đề nghị tỷ thí ám khí, và mỗi bên chỉ được ra tay ba lần thôi, vậy lát nữa thử xem y thị lấy ám khí ở đâu ra mà ném?

Nói tới đó, ông ta thấy hai người ở trên đài đã ngừng đấu rồi.

Thì ra trận đấu chưởng pháp này giữa đôi bên đều ngang tài nhau, không phân thắng bại.

Giáp Cốc Diệu vừa kinh hãi thâm và nghĩ bụng:

"Không ngờ đối phương không những chân lực rất mạnh, ngang tài với ta, mà cả chưởng pháp cũng tinh diệu đến thế này, nếu không hạn chế một trăm hiệp cứ đấu cho tới cùng, thì ta thế nào cũng phải bại tới sáu thành chứ không sai".

Chỉ trong nháy mắt đôi bên đánh xáp lá cà lại rẽ sang hai bên, như vậy đến chín mươi chín lần.

Giáp Cốc Diệu thấy tình thế này hiển nhiên phải trở nên hoà mới bớt gây cản. Mộ Dung Băng liền giở một thế rất lợi hại và rất tinh tế ra để kết thúc trận đấu.

Thế võ ấy của nàng tên là "Cửu Vực Phi Tiên"(gió bão táp khắp chín phương) không riêng gì chưởng phong của nàng bao trùm hết võ đài mà tất cả những người đứng xem ở bên dưới cũng cảm thấy gió to ì ì mạnh xuống, thật là tinh diệu vô cùng, khiến ai cũng phải tối tăm mặt mũi, không biết đâu mà đối phó.

Giáp Cốc Diệu thấy thế, biết là nguy tai, vội giở thế "Đương Hoa Độ Kiếp"(hoa khế vượt qua tai kiếp) trong Bách Hoa quyền của y thị mới sáng chế ra, chuyên dùng để thoát nạn khi nguy hiểm. Chỉ thấy người của y thị quay tít liền ba thế rồi ở trong chưởng của Mộ Dung Băng phi thẳng lên cao.

Nhưng oai thế tuyệt học của Mộ Dung Băng quá mạnh, tuy Giáp Cốc Diệu đã nhảy ra khỏi nơi chưởng phong bao trùm, vẫn bị kinh khí cương phong đẩy cho y thị như một bông hoa khế bay ra ngoài xa mấy trượng từ từ rơi xuống dưới đài.

Long Sinh thấy thế vỗ tay cười như điên như khùng lớn tiếng khen ngợi:

-Mộ Dung Băng cô nương quả thực là làn sóng sau lần át làn sóng trước, anh hùng xuất tự thiếu niên có khác! Thế võ Cửu Vực Phi Tiên này khiến Bách Hoa công chúa biến thành Lạc Hoa công chúa.

Giáp Cốc Diệu hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, chân vừa đụng vào mặt đất đã phi lên trên đài ngay. Y thị liền nghiêng rặng, cười khan khách nói với Mộ Dung Băng:

-Mộ Dung cô nương khéo trêu người thực! Không sớm không chiều, mãi đến thế thứ một trăm, mới đột nhiên giở tuyệt học ra đánh bại bản công chúa.

Mộ Dung Băng vừa cười vừa đáp:

-Như vậy công chúa vẫn chưa phải là bại trận.

Giáp Cốc Diệu trợn ngược đôi mắt lên, rồi thất cười nói tiếp:

-Bản công chúa không chịu nổi cuồng phong thổi tung lên biến thành hoa rơi xuống đất, như vậy, thì còn đâu mặt dày mà không chịu thua? Còn hai trận nữa. Mộ Dung cô nương chỉ cần thắng thêm một trận là được cuộc rồi, cô nương có thể lấy lại thanh bảo kiếm Thanh Bình này ngay.

Mộ Dung Băng mỉm cười nói:

-Trận thứ hai là so tài ám khí, có lẽ Giáp Cốc công chúa lại phải quay trở về chỗ ngồi lấy cái túi da báo chăng?

Giáp Cốc Diệu lắc đầu, vừa cười vừa đáp:

-Khỏi cần lấy túi da báo gì hết, ám khí của tôi lúc nào cũng đem theo trong người.

Mộ Dung Băng nghe nói liền đưa mắt ngắm nhìn người của đối phương hầu như loã lồ, nàng có vẻ thắc mắc.

Giáp Cốc Diệu thấy vẻ mặt của Mộ Dung Băng đã hiểu ý ngay, liền mỉm cười nói:

-Mộ Dung cô nương khỏi cần phải ngắm nhìn, lát nữa đợi tôi ra tay là sẽ biết ám khí của tôi để ở xó nào ngay.

Mộ Dung Băng mặt đỏ bừng, vội hỏi tiếp:

-Chúng ta có cần vẽ giới hạn xuống mặt võ đài, để hạn chế phạm vi tránh né không?

Giáp Cốc Diệu lắc đầu đáp:

-Khỏi cần! Khỏi cần! Vì thân pháp tránh né ám khí của đối phương có xảo diệu hay không đó cũng là một thứ võ công tu dưỡng, như vậy thì hà tất phải hạn chế làm gì?

Mộ Dung Băng gật đầu:

-Không hạn chế cũng được, vậy xin Giáp Cốc công chúa chỉ ranh giới của hai người cách nhau bao xa, để chúng ta bắt đầu giao đấu cho khỏi mất thì giờ?

Giáp Cốc Diệu ngẫm nghĩ giây lát, rồi mỉm cười đáp:

-Chúng ta đứng cách nhau một trượng năm thước nhé? Thiết tưởng đứng cách nhau như vậy không xa lắm và cũng không gần lắm. Như vậy bất cứ ám khí nặng hay nhẹ cũng có thể phát huy được sở trường... Có phải thế không, Mộ Dung cô nương?

Mộ Dung Băng tủm tủm cười đáp:

-Phải, cách nhau một trượng năm thước như vậy thích hợp lắm!

Nàng vừa nói vừa lui ngay về phía sau một trượng hai ba thước, đã tới mép võ đài, nàng liền đứng yên tại đó mà nói với Bách Hoa công chúa:

-Giáp Cốc công chúa, trận đấu vừa rồi Mộ Dung Băng may mắn mới đắc thắng. Bây giờ xin mời công chúa ra tay ném ám khí trước.

Giáp Cốc Diệu nghe nói cười khì một tiếng rồi quay tít thân hình trông như đang nhảy múa vậy, mớ tóc dài xuống cổ của nàng bay tung lên trông như một cái lưới mỏng màu huyền bao quanh người, chứ không phải là tóc của nàng nữa. Nàng vừa múa chân tay ở trong cái lưới huyền mong mỏng ấy, trông lại càng đẹp mắt và kêu gọi.

Tạ Dật Tư xem tới đó mới vỡ òa, liền kêu "ồ" một tiếng rất khê, rồi nói với Bạch Phát Thánh Mẫu rằng:

-Lần trước Độc Cô biểu đệ cười con chim ưng bay về phía đông, bị mộ tmũi tên nhỏ của GiápCốc Diệu đả thương ở một bên không ngờ cái đó lại là mũi kim thoa ở trên tóc của y thị.

Tiêu Anh mỉm cười đáp:

-Những mũi kim thoa màu tím ở trên đầu của Giáp Cốc Diệu chỉ có vài cái thôi, mà nay công lực của Băng nhi tiến bộ rất nhiều, dù ám khí của GiápCốcDiệu có chất độc lợi hại vô cùng, thủ pháp có thần kỳ đến đâu, tôi dám chắc cũng không làm gì nổi Băng nhi.

Độc Cô Sách rất quan tâm đến người yêu nên chàng cứ chăm chú nhìn vào trận đấu không chớp mắt để lược trận cho MộDung Băng.

Phần vì võ công đã tiến bộ rất nhiều, nên hơi kiêu ngạo một chút, phần thứ hai thấy địch thủ chri cứ múa may quay cuồng thôi, chứ không thấy ám khí ném ra. Phần thứ ba, mình đã nhường đối phương ra tay tấn công trước nên MộDung Băng mỉm cười đứng yên để xem kỳ nữ của Miêu Lãnh này giở trò gì ra.

Quay múa một hồi, chỉ thấy Giáp Cốc Diệu rùng mình ba cái, đã có ba lớp, mỗi lớp có ba điểm sao lạnh màu tía, tổng cộng là chín điểm biến thành một làn mưa sao màu tía, nhằm MộDung Băng tấn công tới. Lối ném ám khí như thế này rất khó tránh né, thượng, trung, hạ ba đường của MộDung Băng đều bị chín điểm sao lạnh ấy bao trùm hết và cái thế vừa nhanh vừa mạnh.

Nhưng người tài bao giờ cũng ung dung, mọi người không thấy Mộ Dung Băng tránh né gì hết, chỉ thấy nàng tùm tùm cười, tay phải chống nạnh và thuận tay hất ra một cái, liền có chín sợi gai lạnh bay tung ra.

Đó là chín thanh Tu la đao, mỗi thanh dài chừng hai tấc, xưa nay chưa bao giờ nàng sử dụng tới. Những thanh đao này làm bằng một thứ sắc lạnh rất bén và nặng.

Thủ pháp của Mộ Dung Băng rất đúng, chín sợi gai lạnh đón đúng chín điểm sao màu tía. Mọi người chỉ nghe thấy những tiếng kêu "loong coong" liên hồi khẽ và trên không đã có chín thanh Tu la đao với mười tám mẫu tên màu tía gãy đôi cùng rớt xuống võ đài.

Giáp Cốc Diệu thấy thế trợn ngược đôi lông mày lên, cười giọng nũng nịu, khẽ kêu một tiếng "hay" rồi lại bỗng giơ hai tay nhanh như chớp cùng búng ra một lúc..

MộDung Băng cảm thấy mười luồng chỉ phong nhanh như điện chớp lấn át tới. Thì ra Giáp Cốc Diệu đã nhổ hết mười cái móng tay đi mà cắm vào đó mười cái móng tay giả bằng gang tẩm độc, bên ngoài tô sơn. Khi sử dụng nàng chỉ hơi vận chân lực co rúm ngón tay lại búng một cái, là mười mũi ám khí đó bắn ra ngay, đả thương địch thủ mà địch thủ không hề hay biết gì cả.

Mộ Dung Băng không ngờ địch thủ ra tay nhanh như vậy nên nàng hơi cuống quýt, tay phải vội hất ra một cái nhưng chỉ ném ra được có tám mũi Tu la thôi. Vì

vậy biết không thể nào cản trở nổi mấy mũi ám khí kia nàng vội nhún chân nhảy lên trên cao năm trượng để tránh né.

Đã hoảng hốt thì tất nhiên không sao ra tay ném trúng được, cho nên tám con dao của nàng chỉ có thể ngăn cản được sáu móng tay độc, còn bốn cái móng tay nữa vẫn cứ nhằm bốn nơi yếu huyệt ở bên trái của nàng.

Nhưng MộDung băng rất thông minh, nàng đã biết trước tám mũi dao này không trúng lắm, nên nàng mới phải phi thân nhảy lên không như vậy. Nhờ thế bốn cái móng tay độc kia mới bắn hụt, nhưng cũng còn một mũi rất nguy hiểm bay lướt qua bàn chân của nàng.

MộDung Băng không những phi thân lên mà còn muốn trả đũa, vì nàng không muốn cứ ở trong tình cảnh bị động như thế mãi, nên nàng mới lấy hết mười chín thanh Tu La còn ở trong người ra cầm ở hai tay.

Ngờ đâu nàng chưa kịp phi đao ra thì Giáp Cốc Diệu đã tấn công lần thứ ba ngay.

ám khí lần thứ ba này của Giáp Cốc Diệu lại là những cánh hoa nàng ta dùng để che thân.

Chỉ thấy nàng quay tít người và rung động hai vai thật mạnh, chỉ trừ hai cánh hoa che đầu vú với một cánh hoa che hạ bộ ra còn thì tất cả những cánh hoa ở trên người nàng đều tung ra hết như một trận mưa hoa ngũ sắc bao trùm lấy thân hình của MộDung Băng đang lơ lửng ở trên không vậy.

Tình thế này khiến MộDung Băng không còn cơ hội phi đao đả thương địch thủ nữa, mà đành phải dùng mười chín mũi Tu La đao đó ném ra để phá trận mưa hoa kia ngay. Nhưng những cánh hoa này khác hẳn những mũi trâm với những móng tay độc, vì nó mềm nhũn, nên không sợ Tu La đao rất sắc bén.

Tuy những cánh hoa bị lưỡi dao chém phải đứt ngay làm đôi, nhưng một cánh lại biến thành hai cánh mà vẫn cứ nhắm người nàng, mà bay phát phối tới.

Quần hùng ngồi ở dưới đất, thoát tiên trông thấy màn đao sáng của MộDung Băng ngăn cản trận mưa hoa ngũ sắc, sau lại thấy trận mưa hoa đó đã vượt qua màn ánh sáng đao và biến thành càng nhiều càng kín, nhằm người MộDung băng bao trùm tới, ai nấy đều ngạc nhiên hết sức.

MộDung Băng thấy thế vội vận chân khí đẩy "Vô hình cương khí" ra. Tuy Vô hình cương khí ấy đã cản được rất nhiều cánh hoa, nhưng trong lúc nàng hít hơi, thì mũi đã ngửi phải một mùi thơm...

Khi những cánh hoa đều rớt xuống, đôi bên đã ngừng tay, thì Giáp Cốc Diệu hầu như trần truồng đang đứng yên ở trên đài mà mỉm cười. Còn Mộ Dung Băng thần trí mê man, từ từ ngã lăn ra ở trên đài, chết giấc.

Lúc ấy có bảy cái bóng người ở bên dưới nhảy lên nhanh như điện chớp. Về phía quần hùng thì có bốn người là Độc Cô Sách, Độc Cô Hưng, Dật Tư, Tiêu Anh. Còn ba người kia về phía đối phương là Tô Báo Văn, Dương Thúc Độ, Sở Lục Châu.

Thì ra Bạch Phát Thánh Mẫu lúc nào cũng đề phòng Mộ Dung Băng bị nguy hiểm.

Khi màn mưa hoa của Giáp Cốc Diệu vừa xuyên qua màn ánh sáng đao một cái Tiêu Anh, Dật Tư, Độc Cô Sách ba người đã không hẹn mà cùng với phi thân lên đài ngay.

Lúc ấy tuy Giáp Cốc Diệu đã loã lồ mà nàng ta không hổ thẹn gì cả, đưa mắt nhìn người của hai bên phi lên, cười khanh khách:

-Ba trận đấu của bốn công chúa với Mộ Dung cô nương đã kết thúc đâu, các người lên như thế làm gì?

Dật Tư mỉm cười đáp:

-Ba trận đấu của Giáp Cốc công chúa với Mộ Dung cô nương, mỗi bên đã thắng một trận, vậy hãy chờ Mộ Dung cô nương giải độc xong mới có thể quyết chiến trận thứ ba với công chúa được!

Giáp Cốc Diệu chỉ tay vào thanh cổ kiếm với con bò cạp ngọc xanh mà hỏi Dật Tư:

-Lát nữa tái đấu cũng được, nhưng hai vật này xử trí ra sao? Mỗi bên lấy về một vật hay là...

Dật Tư vừa cười vừa đáp:

-Tất nhiên đợi chờ lúc nào đôi bên tiếp chiến sẽ lấy ra sau.

Giáp Cốc Diệu gật đầu, Dật Tư liền cầm con bò cạp ngọc, Tiêu Anh thì ẵm Mộ Dung Băng lên, mấy người đang định nhảy xuống dưới đài thì Tô Báo Văn bỗng cười khẩy và lên tiếng gọi:

-Độc Cô Sách, người khỏi phải xuống dưới đài nữa!

Nghe thấy tiếng gọi, Độc Cô Sách liền ngừng bước, cười vẻ kiêu ngạo và hỏi lại:

-Tô Báo Văn, người muốn giữ ta lại, phải chăng là muốn đi theo người anh kết nghĩa của người là Diệu Nhưộng xuống dưới âm mà kết nghĩa lần nữa hay sao?

Báo Văn cười khẩy, đang định trả lời, bỗng có một cái bóng người xen ngay vào giữa. Thì ra, Độc Cô Hưng đã đứng cản trước mặt Độc Cô Sách và nói:

-Đại ca, trong đại hội Thiên Nam này có nhiều nhân vật cần thiết hơn Báo Văn mà đại ca phải dứt khoát ân oán với họ. Đại ca nên để hơi sức đối phó với những kẻ ấy, còn tên này thì đại ca nhường cho đệ được đấu một trận nhé?

Độc Cô Sách cau mày lại, chàng biết người sư đệ tuy đã học hỏi được võ công chân truyền của sư thúc mình rồi, nhưng so sánh với Báo Văn đã có mấy chục năm hoả hầu thì hãy còn kém xa, nên chàng định nhắc nhở cho Độc Cô Hưng

hay. Nhưng lại sợ làm mất sĩ diện người sư đệ nên chàng mới miễn cưỡng gật đầu đáp:

-Nếu Hưng đệ có hứng thú như vậy thì còn gì hay bằng, nhưng Thiên Diện Lang Quân đã nổi danh mấy chục năm, vậy sư đệ phải cẩn thận đôi chút mới được.

Cười vẻ kiêu ngạo, Độc Cô Hưng gật đầu đáp:

-Đại ca khỏi cần phải lo âu, tiểu đệ tự biết lo liệu lấy.

Độc Cô Sách thấy sư đệ nói như vậy, đành gật đầu và nhảy xuống dưới đài luôn.

Tiên Anh với Dật Tư thấy Độc Cô Sách đã bằng lòng, tất nhiên không tiện khuyên bảo mà cùng nhau nhảy xuống dưới đài theo để khỏi làm mất sĩ diện chàng thanh niên trẻ tuổi và ảnh hưởng đến chí khí chiến đấu của chàng.

Báo Văn thách đấu với Độc Cô Sách đã là tự hạ mình xuống một bậc rồi. Ngờ đâu người ra ứng chiến lại là Độc Cô Hưng, tuổi còn nhỏ hơn và ra đời càng muộn hơn, nên y càng tức giận thêm, cất tiếng cười the thé như điên như khùng và hỏi:

-Độc Cô Hưng, người có tài ba gì mà dám lên võ đài đấu với Tô Báo Văn ta?

Độc Cô Hưng vênh váo đáp:

-Bất cứ đấu môn nào cũng được, kể cả huyền công, ám khí, chưởng pháp, kiếm thuật tùy ý người muốn lựa chọn môn nào cũng được, ta đều vui lòng tiếp người ngay.

Tô Báo Văn bĩu môi, với giọng nói khinh khinh trả lời:

-Người nói nhiều quá!

Độc Cô Hưng dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng nói tiếp:

-"Có chí thì cứ gì tuổi lớn với tuổi nhỏ, vô tài thật uống sòng với bách tuế". Người có hiểu câu tục ngữ ấy không? Sao người còn thị già cậy lớn mà coi thường ta như thế?

Báo Văn không suy nghĩ gì cả, cười khẩy đáp:

-Hoàn Vũ Cửu Sát chúng ta tái tổ chức Thiên Nam đại hội này, mục đích là thanh toán món nợ cũ hai mươi năm về trước với Thích Đạo Song Tuyệt. Bây giờ Thích Đạo Song Tuyệt đã chết, Báo Văn ta đành phải thu hồi một chút lợi ích tự thân người vậy. Người muốn đấu môn gì, cứ việc nói ra đi, để ta sớm cho người xuống địa phủ mà kiếm sư phụ người để học thêm vài năm võ công nữa!

Chìa ba ngón tay ra, Độc Cô Hưng hỏi tiếp:

-Vừa rồi Mộ Dung cô nương đấu ba trận với Giáp Cốc Diệu và đã đấu hai trận chưởng pháp và ám khí rồi, còn một trận huyền công là chưa đấu. Bây giờ ta cũng muốn đấu người ba trận như thế, nhưng chúng ta lại đấu nội gia huyền công, chẳng hay người có dám đấu không?

Báo Văn cười khẩy đáp:

-Người dám thách đấu ba trận như vậy, kể người người nhỏ mà có chí lớn cũng đáng khen đấy. Báo Văn này vui lòng nhận để cho người khỏi thất vọng. Nhưng ta còn kèm theo một lời thanh minh.

Độc Cô Hưng bĩu môi nói:

-Hà tất người phải nói "kèm theo lời thanh minh" làm gì, thà người cứ nói trắng ra là yêu cầu ta có hơn không?

Báo Văn lại cười như điên như khùng:

-Người muốn bảo là yêu cầu cũng được, Độc Cô Hưng, nếu trong ba trận đấu người chỉ cần thắng ta hay huề một trận thôi, Báo Văn ta sẽ cho người tùy ý muốn chém giết như thế nào cũng được.

Thấy Báo Văn tự phụ như vậy, Độc Cô Hưng trợn ngược đôi lông mày lên tức giận khôn tả. Nhưng y sức nghĩ lại, liền cười ha hả ngay và đỡ lời:

-Ô Báo Văn, ta còn chưa vạch rõ cách đấu như thế nào mà người đã dám tự phụ đến thế rồi.

Dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng, Báo Văn đáp:

-Quý hồ cách đấu của người đề nghị không xảo hoạt hay gian xảo thì Báo Văn ta tự tin không khi nào thất bại được.

Độc Cô Hưng cười vẻ rất kiêu ngạo nói tiếp:

-Tuy ta hãy còn ít tuổi, nhưng không bao giờ ta lại có cái trò gian dối xảo trá như người đã nói đâu, và ta cũng không thèm cầu lợi cứ biết là chúng ta đấu với nhau ba trận, mới là thắng.

Y vừa ngấm ngầm vận chân khí, và dồn hết công lực vào hai bàn tay. Chờ tới khi nói dứt lời, y đã đưa song chưởng lên nhanh nhẹn đẩy trước sau, tả hữu, liên tiếp bốn thế rất khế.

Báo Văn thấy Độc Cô Hưng đẩy bốn chưởng khế như vậy, biết không phải tầm thường, nhưng nhất thời y không sao nhận xét ra được sự lợi hại như thế nào?

-----oOo-----